



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **L. M.**, bytem H., J. 1322, zast. JUDr. Petrou Langerovou, Ph.D., advokátkou se sídlem v Olomouci, Schweitzerova 116/28, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013, čj. X, ve věci invalidního důchodu,**

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené advokátce JUDr. Petře Langerové, Ph.D., **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.292 Kč, která jí bude vyplacena k jejím rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí, protože bylo vydáno na základě nepravdivých, neúplných a neplatných podkladů, které byly do spisu zahrnuty proti vůli žalobkyně. Podle žalobkyně její invalidita a pracovní neschopnost stále trvá. Právní moc napadeného rozhodnutí bez jakéhokoliv finančního krytí má pro žalobkyni likvidační charakter. Vše je řešeno pouze povrchně. Žalobkyně žádala o pozastavení účinků napadeného rozhodnutí.

[2] V doplnění žaloby žalobkyně popsala stav své pracovní neschopnosti podáním žádosti o invalidní důchod 26. 9. 2011 v předcházejícím období s tím, že neschopenka B 187637400 ale není uzavřena. Důvodem podání žádosti o invalidní důchod byla také blížící se končící podpůrná doba k pobírání dávek nemocenské. Vznik invalidity byl datován ke dni 28. 12. 2011. Skutkový stav měl být doplněn o posouzení vzniku nemoci – invalidity k pracovnímu úrazu – napadení. Zásah do rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2012 byl neoprávněný i vzhledem k propadlé v zákonné lhůtě, po jejímž uplynutí již nelze v přezkumném řízení vydat jiné rozhodnutí ve věci. Podle žalobkyně se na vydání napadeného rozhodnutí nemohly podílet osoby, které se účastnily vydání předchozího rozhodnutí. O znalecký posudek se nebylo možno opřít, když znalec neměl příslušnou specializaci pro vypracování zadaného posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Předcházející posudky nebyly rozporovány a nadále jsou platné. Naopak PK MPSV nezdůvodnila zánik invalidity a neuvedla, proč žalobkyni nepokládá za invalidní, když je stále v rukou odborných lékařů a psychologů. Posudek posudkové komise byl nejednoznačný, neurčitý, neúplný, nepřesvědčivý a nepodložený vyšetřením žalobkyně, navíc rozporný s lékařskými zprávami. Posudková komise se nevypořádala se všemi skutečnostmi, nevysvětlila důvody uváděné neinvalidity. Posudkový závěr nebyl jednoznačně a konkrétně zdůvodněn. Platnost posudku již dávno vypršela, a proto nemohl být podkladem pro rozhodnutí ani k vytvoření názoru soudu, potažmo žalované. Neplatný je i posudek znalce. Platnost posudku znalce byla tři měsíce. Pokud znalec odkazoval na závěry ministerské komise, je to vada posudku. Další vadou obou posudků jsou odkazy na neexistující doklady o pracovní neschopnosti žalobkyně. Nikdo po žalobkyni nevyžadoval záznam o úrazu, ale tato skutečnost vychází i z jiných listin, jako je např. ukončení neschopenky B 1852322, jakož i dalších, o kterých je zmínka v obou posudcích. V posudku MUDr. M. se uvádí, že uznání invalidity následkem pracovního úrazu není předmětem námitkového řízení, ale problematikou pracovněprávní a soudně znaleckou. Přesto žalovaná měla povinnost se s tímto vyrovnat podle § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. Vedená řízení neřeší uplatněné námitky, žalobkyni je upřeno právo na spravedlnost, porušen princip právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování. Invalidita z důvodu pracovního úrazu – napadení - souvisí s uplatněním náhrady škody a podstata je shazována ze stolu.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7. 3. 2014 uvedla, že při svém rozhodování je vázána odborným lékařským posudkem a zdravotní stav žalobkyně podle zjištění posudkové komise a shodně i znalce neodpovídal žádnému stupni invalidity. Lékařský posudek ze dne 19. 1. 2012 bylo nutno považovat za posudkový

omyl, ztráta pracovní schopnosti žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nikdy nedosahovala ani potřebných 35 %, pokles činí pouze 25 %. Žalovaná toto posouzení považovala za objektivní a odpovídající zjištěným skutečnostem a k důkazu navrhla srovnávací posudek PK MPSV. Rozhodnutí pak žalovaná ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

[4] Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2014 soudu zaslala na vědomí, že podala oznámení Okresnímu státnímu zastupitelství v Přerově ve věci podání znaleckého posudku MUDr. L. a doložila i odpověď státního zastupitelství s tím, že má využít procesní obrany v příslušných řízeních.

[5] Vzhledem k tomu, že žalobkyně navrhovala nový posudek znalce a odmítala se dostavit k jednání Posudkové komise MPSV v Hradci Králové, soud upustil od podání srovnávacího posudku Posudkovou komisí MPSV v Hradci Králové.

[6] V doplnění žaloby ze dne 21. 7. 2014 zástupkyně žalobkyně upřesnila, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, řízení trpí vadami a věc byla nesprávně právně posouzena. Žalobkyně si je vědoma, že správní orgán je podle § 8 odst. 4 a 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, avšak je názoru, že správní orgán vždy musí bez ohledu na právní názor soudu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zdravotní stav posuzované osoby musí zjistit komplexně, úplně a řádně a nemůže se opírat o závěry soudu, které byly vydány na základě nezákonných a nesprávných lékařských posudků ani o závěry lékařských posouzení, která již pozbyla platnosti nebo byla vydána nepříslušnými lékaři bez patřičné odbornosti. Pokud se ve správním řízení objevilo několik protichůdných posouzení zdravotního stavu (posudek OSSZ Přerov ze dne 19. 1. 2012 a následný posudek lékaře žalované v námitkovém řízení versus posudek PK MPSV ze dne 23. 11. 2012 a znalecký posudek MUDr. L. ze dne 22. 7. 2013), zejména kdy se objevily skutečnosti, které významně zpochybňovaly správnost lékařských podkladů, bylo povinností správního orgánu opatřit si další podklad/posudek, který by z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzoval žádných pochyb. Jak Posudková komise MPSV v Ostravě, tak MUDr. L. označili posudky OSSZ Přerov a žalované přiznávající žalobkyni invaliditu třetího stupně za nadhodnocené, respektive za posudkový omyl bez bližšího odůvodnění. Posudky OSSZ Přerov a následně žalované byly vypracovány na základě řádné zdravotnické dokumentace žalobkyně, žalobkyně byla vyšetřena a byly vyžádány zprávy od ošetřujících lékařů žalobkyně. To se však v případě posudku posudkové komise a znalce nestalo. Pokud vycházely všechny posudky z totožných podkladů a nebyla zdravotnická dokumentace žalobkyně jakkoliv doplňována či provedena další nezbytná vyšetření, není možné, aby se tyto posudky zcela zásadně odlišovaly od původního posouzení, a to nejen co do diagnózy, ale také co do posouzení míry poklesu pracovní neschopnosti. V takovém případě nemohl soud a následně ani žalovaná v napadeném rozhodnutí z těchto podkladů vycházet. Posudek posudkové komise MPSV v Ostravě nemohl být podkladem pro napadené rozhodnutí, protože byl tento posudek již neplatný, komise nezdůvodnila zánik invalidity, posudek je nejednoznačný, neurčitý, neúplný, nepřesvědčivý, nepodložený vyšetřením posuzované osoby a rozporný

s předloženými lékařskými zprávami a odkazuje na neexistující podklady o pracovní neschopnosti žalobkyně. Rovněž znalecký posudek nemůže být podkladem pro napadené rozhodnutí, protože ho zpracoval lékař mimo odbornou způsobilost, posudek měl být vypracován psychiatrem. Pokud se objevily pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, měl si správní orgán nechat vyhotovit další znalecký posudek z patřičného zdravotnického odvětví. Znalecký posudek vycházel ze smyšlených a nepravdivých údajů, a to nejen o zdravotním stavu žalobkyně, rovněž zde byly nesrovnalosti o neschopenkách. Znalec žalobkyni neviděl a nevyšetřil. V posudku nešlo o znalcovy závěry, ale znalec přejímal pouze závěry z cizích posudků. Znalec žalobkyni nepozval na vyšetření, ani ji neseznámil s podklady posudku. Znalec překročil své odborné kompetence a opřel znalecké závěry o nepodložené důkazy, které si sám neoprávněně vytvořil. Ty jsou navíc v rozporu s jinými důkazy. Znalec poukázal na neexistující doklady o pracovní neschopnosti žalobkyně. Posudkoví lékaři (posudkové komise a znalec) nesprávně vyhodnotili lékařské zprávy. Zejména ze zpráv MUDr. P. a MUDr. K. vyplývá, že žalobkyně trpí vážnou duševní poruchou a její stav se neustále zhoršuje. Hodnocení je v rozporu s položkou 5d kapitoly V přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Žalobkyně navrhla důkaz novým a nezávislým znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, specializace psychiatrie. Žalobkyně žádala, aby znalecké zkoumání bylo provedeno v místě jejího bydliště, případně v ordinaci jejího psychiatra MUDr. P. v Přerově. Žalobkyně není schopna se dostavit na jednání posudkové komise v Hradci Králové ze zdravotních a finančních důvodů. Jako další důkaz navrhla žalobkyně výslech svědka MUDr. R. P. z Psychosociálního centra Přerov, případně nechť si od něj vyžádá soud písemnou zprávu o jejím zdravotním stavu a o tom, jak její onemocnění graduje, co je jeho příčinou.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 1. 8. 2014 uvedla, že trvá na svém vyjádření ze dne 7. 3. 2014. Odborné znalosti k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně nemá, a proto své rozhodnutí opřela o podkladové rozhodnutí odborných orgánů okresní správy sociálního zabezpečení. Té přísluší podle § 8 zákona č. 582/1991 Sb. posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti fyzických osob pro účely poskytnutí dávek sociálního zabezpečení, tj. především invalidního důchodu. Podle odst. 4 citovaného ustanovení může tyto úkoly okresní správy sociálního zabezpečení plnit pouze lékař. V rámci námitkového řízení pak posouzení zdravotního stavu občana přezkoumává lékař České správy sociálního zabezpečení. Dalším odborným útvarem k přezkoumání invalidity je posudková komise MPSV. Posudek tohoto kolektivního orgánu považuje žalovaná za komplexnější a věrohodnější než znalecký posudek navrhovaný žalobkyní, a proto k důkazu navrhla posudek této komise. Rozhodnutí žalovaná ponechala na výsledku dokazování a úvaze soudu.

[8] V doplnění žaloby ze dne 5. 8. 2014 žalobkyně dodala, že se rozhodování správních orgánů i soudu odklání od merita věci. Žalobou se žalobkyně původně domáhala toho, aby žalovaná změnila důvod jí přiznané invalidity a to, že její invalidita nastala následkem pracovního úrazu – napadení účastníkem správního řízení v kanceláři Městského úřadu Hranice dne 24. 5. 2010. Žalobkyně nikdy nezpochybňovala původní posudky lékařů OSSZ a žalované, které ji zcela správně

přiznaly invaliditu třetího stupně. V námitkovém řízení si žalovaná pouze měla doplnit skutková zjištění a obstarat posudek z oblasti pracovního lékařství. Spor byl pouze o příčinu invalidity. Přestože v dalších řízeních došlo k popření přiznání invalidity, dělo se tak na základě zjišťování skutkového stavu bez toho, aby někdo z lékařů žalobkyni osobně viděl a vyšetřil. Žalobkyně se pak nemohla vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně trvala na osobní účasti u posuzování jejího zdravotního stavu a trvala na vyšetření v místě jejího bydliště, případně v ordinaci jejího psychiatra. Žalobkyně vzala zpět důkazní návrh, aby soud provedl důkaz novým a nezávislým znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, specializace psychiatrie. Žalobkyně však i nadále trvala na tom, aby soud vyslechl jako svědka MUDr. R. P. z Psychosociálního centra Přerov a zjistil, co je příčinou jejího duševního onemocnění.

[9] Ve vyjádření ze dne 21. 8. 2014 žalobkyně k dotazu soudu sdělila, že navrhuje vypracování znaleckého posudku nezávislým znalcem z oboru zdravotnictví se specializací posudkového lékařství MUDr. T. V. s tím, aby si znalec přibral konzultanta v podobě lékaře psychiatra, případně v podobě psychologa. Žalobkyně trvala na osobním vyšetření a žádala, aby znalecké zkoumání bylo provedeno v místě jeho bydliště, popř. v ordinaci jejího psychiatra MUDr. R. P. v Lipníku nad Bečvou. Žalobkyně žádala, aby znalec vycházel nikoliv z obsahu celého spisu ve věci, ale pouze z lékařských zpráv MUDr. R. P. (psychiatra) a zprávy Mgr. M. H., psychologa. Znalec nesmí vycházet z předchozích posudků PK MPSV v Ostravě a MUDr. L. a musí zkoumat zdravotní stav žalobkyně od roku 2010 – od data napadení žalobkyně.

[10] Dne 7. 12. 2014 sdělil znalec soudu, že přibral konzultanta v oboru psychiatrie, soudního znalce MUDr. Mgr. P. M., Ph.D., tohoto znalce dobře zná a jeho vyšetření by bylo přínosem pro vypracování znaleckého posudku. Žalobkyně byla konzultantem opakovaně pozvána k vyšetření do Nového Jičína, avšak dopisy nebyly žalobkyní opakovaně vyzvednuty. Po telefonickém kontaktu právní zástupkyně žalobkyně sdělila, že žalobkyně není schopna se nikam dostavit, maximálně do Lipníku nad Bečvou, kam pravidelně chodí na kontroly. Konzultant však sdělil, že je nezbytné, aby vyšetření proběhlo v jeho ordinaci v Novém Jičíně. Podle názoru znalce vzdálenost od bydliště žalobkyně do Lipníku nad Bečvou nebo do Nového Jičína není až tak rozdílná, aby nemohla tuto cestu absolvovat. Podle předběžného studia zdravotnické dokumentace u žalobkyně nejsou přítomny žádné zdravotní poruchy, které by bránily absolvovat tuto cestu. Znalec požádal soud o učinění opatření, aby žalobkyně mohla být vyšetřena zvoleným konzultantem.

[11] Žalobkyně namítla, že znalce sama kontaktovala a 17. 12. 2014 doložila soudu potvrzení svého praktického lékaře ze dne 30. 11. 2014, že v době od 7. 3. 2014 doposud její zdravotní stav nedovoluje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání.

[12] Žalobkyně požádala o ustanovení dalšího znalce z oboru psychiatrie s tím, že k MUDr. Mgr. P. M. Ph.D. žalobkyně nemá výhrady. Zástupkyně souhlasila s tím, že žalobkyni ke znalci dopraví.

[13] V podání ze dne 18. 1. 2015 žalobkyně uvedla, že nikdy nesdělila, že nemá výhrady vůči jmenovanému konzultantovi.

[14] V podání ze dne 17. 2. 2015 žalobkyně požadovala přítomnost zástupkyně u vyšetření u znalce a uvedla, že nemá důvod se nechat vyšetřit konzultantem, neboť jí nebyl soudem ustanoven jako znalec.

[15] Podle sdělení znalce ze dne 22. 2. 2015 znalec požádal o prodloužení lhůty pro podání znaleckého posudku s tím, že žalobkyně byla opakovaně pozvána k vyšetření k psychiatrovi MUDr. P. M., který byl přibrán jako konzultant, a žalobkyně na pozvánky nereagovala a je opětovně objednána k psychiatrickému vyšetření na 25. 3. 2015.

[16] Ze zprávy zástupkyně žalobkyně ze dne 30. 3. 2015 vyplynulo, že žalobkyně byla informována o termínu vyšetření, nedostavila se k němu a se zástupkyní nenavázala sama kontakt, ani ho neumožnila, zástupkyně se schůzky 25. 3. 2015 zúčastnila pouze sama, vyšetření se však nekonalo. Právní zástupkyně požádala o zproštění své funkce z důvodu nedostatku důvěry mezi advokátem a klientem.

[17] Poté byla žalobkyni ustanovena po zamítnutí kasační stížnosti proti usnesení o zproštění zástupkyně, zástupkyně nová, která navrhla výslech ošetřujícího lékaře MUDr. R. P. z Přerova. Podáním ze dne 15. 8. 2015 žalobkyně zaslala vyjádření ke znaleckému posudku, který rozporovala a doložila 19 písemností - lékařských zpráv, dokladů o pracovní neschopnosti a dokumentů ze správního řízení, dopis soudu a advokátce.

[18] Znalec ve svém posudku ze dne 3. 5. 2015 dospěl k závěru, že žalobkyně trpí lehkým neurotickým postižením, které bylo přítomno již při napadení 24. 5. 2010 a nevzniklo následkem pracovního úrazu. V období od 24. 5. 2010 do 25. 11. 2013 se u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav z důvodu lehké neurotické poruchy. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je lehké neurotické postižení podle položky 5b kapitoly V přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míra poklesu pracovní schopnosti odpovídá 20 %. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav u žalobkyně nevznikl důsledkem pracovního úrazu a není příčinou žádné invalidity. Zmiňovaná porucha se nemusí projevovat způsobem, aby bylo nutné lékařské ošetření. Mnoho takto postižených osob lékařské ošetření nikdy nevyhledá, a to i přesto, že jsou si plně vědomy svého onemocnění. Porucha nemusí způsobovat žádné potíže mnoho let. V zátěžových situacích však může dojít k manifestaci poruchy. Tato klinická manifestace časově navazuje na zátěžovou situaci. Za zátěžovou situaci lze považovat předmětné napadení. Po zátěžové situaci postupně onemocnění prochází do klidové fáze. Za provokační moment rozhodně nelze považovat návrat do práce po skončení pracovní neschopnosti. V tomto případě nelze vyloučit ani vědomou agravaci (zveličování) potíží. Rozhodně se o těžké postižení nejedná. Důkazem toho je skutečnost, že žalobkyně při samotném telefonickém hovoru reagovala naprosto klidně a logicky a na základě telefonického

hovoru byla schopna naprosto reálně popsat situaci. Osoba s trvalou těžkou psychickou poruchou toho není schopna. Soudem bylo znalci uloženo přibrat konzultanta z oboru psychiatrie. Znalec učinil několik pokusů posuzovanou k psychiatrickému vyšetření pozvat. Soud uložil žalobkyni, aby znalci poskytla veškerou součinnost potřebnou k vypracování znaleckého posudku. Znalci nepřísluší posuzovat, zda ze strany žalobkyně, která se k psychiatrickému vyšetření opakovaně nedostavila, potřebná součinnost byla či nebyla poskytnuta. I přesto, že k psychiatrickému vyšetření nedošlo, doložená dokumentace byla dostačující k tomu, aby znalec vyloučil takový stav, který by podmiňoval pokles pracovní schopnosti odpovídající jakémukoliv stupni invalidity. Znalec má specializaci všeobecné lékařství a jako takový má bohaté zkušenosti s léčením lehčích psychických poruch, protože takto postižení pacienti se mnohem častěji než u psychiatra léčí u praktického lékaře.

[19] V posudku mimo jiné znalec uvedl, že žalobkyně se od 18. 10. 2011 léčí v Psychosociálním centru Přerov. Zde byl její zdravotní stav zpočátku hodnocen jako posttraumatická stresová porucha a později jako posttraumatická porucha těžká. Vzhledem k rozporům ve zdravotnické dokumentaci znalec žádal psychiatra o provedení konzultace včetně vyšetření, ale na jeho pozvánky žalobkyně nereagovala a doporučenou poštu nepřebírala. Dne 25. 3. 2015 se k vyšetření dostavila pouze právní zástupkyně žalobkyně. Přestože nedošlo k samotnému klinickému vyšetření, konzultant MUDr. P. M. prostudoval doloženou dokumentaci a vyjádřil nesouhlas nad závěry Psychosociálního centra v Přerově a prakticky potvrdil, že u žalobkyně se nemůže jednat o posttraumatickou poruchu. Začátek potíží pacientky nezapadá do obrazu posttraumatické stresové poruchy. Dle zdravotnické dokumentace potíže žalobkyně jsou zdokumentované mnoho měsíců po traumatické události. U posttraumatické poruchy by šlo očekávat největší potíže bezprostředně po traumatické události. Dále samotné trauma, které posuzovaná utrpěla, nemělo takový charakter, aby posttraumatickou poruchu mohlo vyvolat. Obvykle o posttraumatické poruše lze uvažovat po otřesných událostech, jako např. po návratu vojáků z války, kde utrpěli otřesné události nebo po jiných obdobných událostech. Žalobkyně předmětného dne utrpěla lehké poranění, byla napadena papírovým tubusem a utrpěla podvrtnutí palce, lehké pohmoždění krku a hlavy. Rozhodně charakter útoku ani následné poranění nelze považovat za otřesnou událost. Nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že její potíže začaly od předmětného traumatu. Dle doložené zdravotnické dokumentace trpěla potížemi neurotického a subdepresivního charakteru již mnoho let dříve (viz výpis ze zdravotnické dokumentace). Pro účely posudkové není až tak rozhodující samotná klinická diagnóza onemocnění, ale funkční porucha, která je nemocí způsobena. U žalobkyně se nemůže jednat o poruchu podle položky 5d a těžké postižení, obsedantně kompulzivní poruchu s neschopností kontaktu mimo přirozené sociální prostředí vedoucí k poskytování ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu, těžké narušení společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit. Žalobkyně při telefonickém hovoru reagovala zcela adekvátně. Stejně v písemném projevu popisuje situaci zcela reálně a logicky (viz dopis ze dne 16. 12. 2014). Podle položky 5d by se mělo jednat o osobu, která není schopna kontaktu mimo přirozené sociální prostředí a mělo by se jednat o těžké narušení společenských a pracovních funkcí výkonu většiny denních aktivit. O takové postižení se nejedná. U posuzované se

nejedná ani o středně těžké postižení podle položky 5c. Není značně snižena úroveň sociálního fungování. Jednoznačným důkazem je opět písemný projev žalobkyně sepsaný na základě telefonického hovoru. Klinická symptomatologie onemocnění podle doložených lékařských nálezů je velmi chudá.

[20] Postižení žalobkyně je lehká neurotická psychická porucha podle položky 5b vyhlášky, narušení sociálních kontaktů a vazeb. Vzhledem k vykonávané práci míru poklesu pracovní schopnosti hodnotil znalec na 20 %. Při hodnocení vzal znalec v úvahu i další příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, tj. onemocnění vysokým krevním tlakem prvního stupně. Žalobkyně není schopna vykonávat práce, které jsou spojené s náročným a konfliktním rozhodováním.

[21] Ve vyjádření ze dne 15. 8. 2015 žalobkyně zopakovala předchozí námitky, podtrhla, jak byla pro ni předmětná událost otřesná, napadaly ji myšlenky, že se jedná o poslední chvílky jejího života, že ji pachatel uškrtí či vyhodí střešním oknem zámku ven. Znalec libovolně změnil stanovenou diagnózu ošetřujícím lékařem či několika lékaři, a to dokonce zpětně bez náležitého vyšetření pacienta. Z Psychiatrické léčebny Kroměříž žalobkyni propustili s tím, že jí nemají co nabídnout a navrhli ambulantní pokračování léčby a vybavili žalobkyni léky. Žalobkyně brojila proti anonymní konzultaci. Součinnost znalec odmítal. Ve spise byly i písemnosti k pracovnímu úrazu a od Policie ČR. Nárok na řádný starobní důchod bude mít žalobkyně za 17 měsíců, 4. 2. 2017; konat práci s využitím dosažené kvalifikace a praxe není.

[22] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 11. 2013 s přihlédnutím ke specifikům souzené věci.

[23] Ze správního spisu se podává, že žalobkyně požádala o invalidní důchod dne 26. 9. 2011. Rozhodnutím OSSZ Přerov ze dne 7. 3. 2012 byl žalobkyni přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Námitky žalobkyně (že invalidita nastala následkem pracovního úrazu) byly rozhodnutím žalované ze dne 22. 6. 2012 zamítnuty a potvrzeno citované rozhodnutí ze dne 7. 3. 2012.

[24] K žalobě žalobkyně zdejší soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2013, čj. 72 Ad 41/2012 – 126, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2012, protože v soudním řízení správním bylo posudkem PK MPSV v Ostravě a shodně znaleckým posudkem MUDr. V. L. prokázáno, že žalobkyně nebyla vůbec invalidní. Pro stručnost zdejší soud na tento rozsudek a jeho odůvodnění toliko odkazuje.

[25] Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, vázána závazným právním názorem soudu podle citovaného rozsudku, žádost žalobkyně o invalidní důchod zamítla a od 10. 2. 2014 jí invalidní důchod odňala. Žalovaná podrobně své

rozhodnutí odůvodnila včetně toho, že citovala z provedených důkazů v soudním řízení správním.

[26] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[27] Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

[28] Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

- a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*
- b) *nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*
- c) *nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

[29] Podle § 39 odst. 4 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav.*

[30] Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění *za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok.*

[31] V souzené věci byla sporná otázka skutková, tj. zdravotního stavu žalobkyně a stupně její invalidity. Ve správním řízení byl posouzen zdravotní stav žalobkyně a jeho dopad na pracovní schopnost dvakrát, v obou případech s výsledkem, že žalobkyně je invalidní ve třetím stupni. V soudním řízení správním byl stav žalobkyně posouzen znaleckým posudkem MUDr. T. V. tak, že nejde o žádný stupeň invalidity. Tento výsledek posouzení se shodoval s výsledkem posouzení v předcházejícím soudním řízení správním, vedeném pod sp. zn. 72 Ad 41/2012, a to na základě důkazů posudkem PK MPSV v Ostravě a znaleckým posudkem MUDr. V. L..

[32] Na soudu bylo, aby vyhodnotil z provedených důkazů, o který má své rozhodnutí opřít. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.

posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[33] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise či znalce, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003 čj. 4 Ads 13/2003 - 54, rozsudek ze dne 3. 4. 2013 čj. 6 Ads 158/2012 - 24 a mnohé jiné), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[34] V závěru soudem provedeného dokazování nebyl spor o úplnosti podkladů pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně, o nesprávném složení PK MPSV anebo o odbornosti znalců, soud se tedy zabýval toliko otázkou, zda posudky PK MPSV a znalců ob stojí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[35] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise, resp. znalec musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav žalobkyně byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jí tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu

pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[36] Soud konstatuje, že posudek znalce MUDr. T. V. nárokům testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti dostal. Znalec shromáždil zdravotní dokumentaci žalobkyně v úplnosti a posoudil její zdravotní stav komplexně, soud ani nemá důvod pochybovat o úplnosti a správnosti stanovených diagnóz. Znalec MUDr. T. V. ve znaleckém posudku své závěry podrobně přesvědčivě, pečlivě a logicky v souladu s posudkovými kritérii zdůvodnil. Znalec zařadil rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pod kapitolu V položku 5b přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. s tím, že jednoznačně zdůvodnil, a to s použitím odbornosti konzultanta psychiatra, proč se u žalobkyně nejedná o posttraumatickou stresovou poruchu a ani se o ni jednat nemůže. Popis přiléhavého chování při telefonickém jednání se znalcem, o které dále své závěry znalec opřel, zcela odpovídá poznatkům soudu o chování žalobkyně v jiných věcech, kdy žalobkyně osobně zastupovala v četných sporech svou matku jakožto opatrovník (poté, co ji zastupovala i v řadě správních řízení).

[37] Soud shrnuje, že závěr znalce MUDr. T. V. je shodný s posouzením znalce MUDr. V. L. i s posouzením PK MPSV v Ostravě v tom, že žalobkyně není vůbec invalidní.

[38] Podle V položky 5b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 15 až 20 %, jsou zdravotním postižením poruchy neurotické, vyvolané stresem a psychosomatické poruchy úzkostné a fobické poruchy, generalizovaná úzkostná porucha, sociální fobie, specifické fobie, smíšené úzkostně-depresivní poruchy, obsedantně kompulzivní porucha, reakce na závažný stres a poruchy přizpůsobení, posttraumatická stresová porucha, porucha, porucha somatoformní, neurastenie - lehké postižení, narušení sociálních kontaktů a vazeb, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi. Podle posudkového hlediska se při stanovení míry poklesu pracovní schopnosti je třeba zhodnotit typ, rozsah a tíži psychických příznaků, trvání poruchy stejně jako somatických příznaků, které však nejsou provázeny organickým korelátem. Psychologické vyšetření se využívá k objasnění příčin a motivace obtíží a event. sekundárního zisku.

[39] Kapitola V položka 5d přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. upravuje těžké postižení téže diagnózy, s poklesem pracovní schopnosti o 70 %, a jde o obsedantně kompulzivní poruchu s neschopností kontaktu mimo přirozené sociální prostředí vedoucí k poskytování ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu, těžké narušení společenských a pracovních funkcí a výkonu většiny denních aktivit.

[40] Soud považuje vzhledem k přesvědčivému vysvětlení a citovanému stanovení postižení za příléhavé hodnocení znalce MUDr. T. V. s odkazem na výše uvedenou jeho argumentaci, akceptovanou soudem.

[41] V souzené věci nešlo o případ hraničního posuzování věci, kdy bylo stěžejí možné jasně stanovit hranici mezi dvěma postiženími a odpovídajícími ustanoveními citované vyhlášky, čili případ možné aplikace zásady v pochybnostech ve prospěch žadatele – *in dubio pro libertate* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 Ads 45/2013 - 25).

[42] K obecným námitkám (námitka neúplných, nepravdivých, neplatných dokladů, porušení právních principů) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[43] K námitce, že žalobkyně trpí nedostatkem finančních prostředků a nárok na starobní důchod má až od 4. 2. 2017, soud konstatuje, že účelem vyplácení invalidních důchodů je podle důvodové zprávy cílená a diferencovaná kompenzace podstatného snížení nebo ztráty příjmu z důvodu definovaného poklesu výdělečné či pracovní schopnosti. Při nedostatku příjmu a absenci důvodu pro vyplácení invalidního důchodu existují jiné dávky sociální pomoci, o nichž se žalobkyně může informovat na úřadu práce.

[44] Námitka, že nebylo možné vydat 7. 3. 2012 rozhodnutí o zamítnutí žádosti o invalidní důchod, protože uplynuly lhůty stanovené správním řádem pro přezkumné řízení, není důvodná. V souzené věci se nejednalo o přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), ale o soudní řízení správní podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, a žalovaná rozhodovala v režimu podle § 78 s. ř. s. Ustanovení § 94 a násl. správního řádu na věc vůbec nedopadala. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán*. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. *zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí*. Těmito zákonnými ustanoveními v souzené věci žalovaná zcela dostala a její rozhodnutí je zákonné. Ostatně, žalobkyně žádné jiné podklady podle správního spisu nedoložila

a nijak závěr rozsudku ve správním řízení předcházejícímu vydání tohoto rozsudku nerozporovala.

[45] Námitka, že se na vydání napadených rozhodnutí nemohly podílet osoby, které se účastnily vydání předchozího rozhodnutí, je neopodstatněná. Navíc je do značné míry obecná a žalobkyně ji v dalších podáních neupřesnila. Přesto soud konstatuje, že obecně nic nebrání tomu, aby v řízení, které je vedeno poté, co správní soud vydal zrušující rozsudek a věc vrátil k dalšímu řízení, rozhodnutí vydala stejná oprávněná úřední osoba. Podle § 14 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*. Jinými slovy, podstatou institutu podjatosti je vztah k rozhodované věci, který není nestranný. Ze skutečnosti, že oprávněná úřední osoba rozhoduje ve věci znovu poté, co v rámci diskreční pravomoci soud vyjasnil skutkový stav, podjatost vůbec nevyplývá. Uvedená námitka žalobkyně se míjí s charakterem podjatosti, upravené v § 14 odst. 1 správního řádu.

[46] Nedůvodná je námitka žalobkyně, že znalecký posudek nemohl být podkladem rozhodnutí soudu, protože ho vydal znalec, který neměl příslušnou specializaci. Soud naopak shledal, že znalec MUDr. V. L. příslušnou specializaci má, neboť v evidenci znalců má zapsaný obor zdravotnictví, specializace posudkové lékařství. Pokud se jedná o věc, v níž rozhodující je posouzení invalidity, povolán je právě znalec z oboru zdravotnictví se specializací na posudkové lékařství (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 4 Ads 125/2012 – 29, nebo 27. 10. 2004, čj. 3 Ads 3/2004 – 89, obdobně ke specializaci rozsudek téhož soudu ze dne 26. 11. 2003, čj. 4 Ads 40/2003-217, nebo *a contrario* ze dne 19. 4. 2012, čj. 4 Ads 50/2012 – 22, a řada dalších, vše dostupné na www.nssoud.cz).

[47] Lichá je i námitka, že posudek nebyl platný, že jeho platnost byla časově omezena a po tomto datu nemohl být nijak použit. Soud zadal v předcházejícím soudním řízení znalci MUDr. L., stejně jako v tomto soudním řízení znalci MUDr. V., aby posouzení provedli za rozhodné období, tj. období od 24. 5. 2010 (datum napadení žalobkyně jako úřední osoby na stavebním úřadu) do 25. 11. 2013 (datum vydání žalobou napadeného rozhodnutí). Jinými slovy, šlo o období žalobkyní tvrzeného vzniku invalidity do dne, které je hraničním rámcem pro soudní přezkum. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Po tomto období nebyl soud oprávněn stav žalobkyně vůbec hodnotit, rámec přezkumu byl vymezen podáním žádosti žalobce a vydáním rozhodnutí žalované o námitkách.

[48] Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že mělo být při posuzování její invalidity stanoveno, zda se jedná o následek pracovního úrazu. Protože se v předcházejícím a tomto soudním řízení správním posudky Posudkové komise

MPSV v Ostravě zjistilo a následně dvěma znaleckými posudky potvrdilo, že u žalobkyně invalidita vůbec nevznikla, není důvod zjišťovat příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Nadto znalec MUDr. V. jasně stanovil ze zdravotnické dokumentace, že žalobkyně neurózami trpěla již před napadením na stavebním úřadě. Stejně je bezpředmětné zabývat se úrazem a potvrzeními o pracovní neschopnosti, neboť komplexní zdravotnická dokumentace byla součástí podkladů pro posouzení ve všech třech jmenovaných případech posudkového řízení. O tom mezi účastníky řízení nebylo sporu.

[49] Soud se neztotožnil s právním názorem žalobkyně, že žalovaná byla povinna opatřit si posudek znalce již ve správním řízení, neboť žalovaná byla vázána závazným právním názorem soudu a žalobkyně do správního řízení nevnesla žádná podání ani pochybnosti. Námitky žalobkyně se objevily až v žalobě.

[50] Právě proto, že žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2013 vznesla žalobní námitky a žalovaná navíc navrhla nový posudek PK MPSV, pokračoval soud v dokazování. Jelikož žalobkyně trvala na vypracování znaleckého posudku, soud jejímu návrhu vyhověl a žalovaná tento postup soudu dále nerozporovala a s posudkem a jeho závěrem následně souhlasila. Žalobkyně mimoto sama navrhla konkrétního znalce, a to MUDr. T. V. a písemně se vyjádřila i tak, že nemá námitky vůči jeho konzultantovi. Posudek znalce MUDr. V. byl soudem vyžádán mimo uvedené návrhy účastníků soudního řízení správního i proto, že existovala různá posouzení invalidity žalobkyně a dle soudu bylo třeba postavit skutkový stav najisto. V podání ze dne 5. 8. 2014 vzala žalobkyně svůj návrh na provedení výslechu svědka zpět. Nad rámec rozhodnutí tak soud k námitce žalobkyně podtrhuje, že výslech svědka MUDr. P. by pro soud nebyl nijak významný a přínosný, neboť by si z jeho výpovědi nemohl učinit sám žádný úsudek, soud sám medicínské znalosti nemá. Nadto kompletní dokumentaci MUDr. P. posoudil znalec MUDr. T. V..

[51] K žádosti žalobkyně, aby znalec vycházel pouze z lékařských zpráv ošetřujícího psychiatra MUDr. P. a psychologa Mgr. M. H., a nikoliv z obsahu celého spisu ve věci soud uvádí, že s takovým návrhem nemohl souhlasit. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Cílem dokazování v soudním řízení správním je objektivní a nestranné zjištění skutkového stavu a soud nemůže svévolně vybírat, které z důkazů provede a které nikoliv, nemůže žádný důkaz opomenout a totéž platí pro zaslání podkladů znalci a jeho posouzení těchto podkladů. I doktrína zdůrazňuje nutnost zjistit objektivní zdravotní stav žalobce domáhajícího se důchodové dávky podmíněné existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a jeho zachovanou pracovní schopnost, resp. míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (srov. Petr Tröster a kolektiv. *Právo sociálního zabezpečení*, 4. vydání, C. H. Beck 2008, s. 353 - 354).

[52] Plná jurisdikce znamená, že soud posuzuje nejen zákonnost správního rozhodnutí, ale i skutkovou stránku věci, tedy má možnost dokazování a může zavázat správní orgán při zrušení jeho rozhodnutí názorem soudu nejen na otázky právní, ale i na otázky skutkové [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu

sp. zn. 1 As 42/2005 (1617/2008 Sb. NSS)]. O tom, které z navržených důkazů soud provede, nezávisí pochopitelně na vůli účastníků řízení, ale rozhoduje o tom pouze soud. Ten přitom není uvedenými návrhy vázán a je oprávněn provést i důkazy jiné. Na něm tedy závisí konečná volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny (srov. L. Jemelka, M. Podhrázký, P. Vetešník, J. Zavřelová, D. Bohadlo, P. Šuránek. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 404 - 410).

[53] V předcházejícím a tomto soudním řízení správním soud vycházel z principu plné jurisdikce. Podle něj je povinen pokračovat v dokazování v případě pochybností. A ty vyšly v souzené věci najevo po překvapivém a zcela opačném posouzení invalidity žalobkyně posudkovou komisí a následně znalcem v předcházejícím soudním řízení. K tomu, aby byl skutkový stav zjištěn úplně, je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti. Nelze pouze z podkladů, které jsou k dispozici, vybrat pouze některé. V daném případě byl soud pro skutečné zjištění skutkového stavu povinen znalci poskytnout podklady v jejich úplnosti. Soudní řízení správní je totiž ovládáno i zásadou vyšetřovací a soud odpovídá za řádné zjištění skutkového stavu (srov. *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 52).

[54] Návrhu žalobkyně, aby vyšetření bylo provedeno pouze v jejím bydlíšti nebo v ordinaci jejího psychiatra MUDr. P. v Lipníku nad Bečvou, nemohl soud ani znalec vyhovět. Dle zdravotnické dokumentace zdravotní stav žalobkyně, a to i jí tvrzené potíže, umožňují dostavit se na vyšetření ke znalci i konzultantovi. Tvrzený nedostatek peněžních prostředků byl zhojen ochotou a příslibem zástupkyně dopravit ji na místo vyšetření.

[55] Žalobkyně trvala na osobním vyšetření, přesto se ke znalci ani konzultantovi na opakovaná předvolání nedostavila. Pokud žalobkyně jednala obstrukčně, a to i vůči své první zástupkyni, nelze shledat skutečnost, že nebyla vyšetřena, jako vadu posouzení a důvod k dalšímu dokazování. Žalobkyně konkrétního znalce sama navrhla, soud návrhu vyhověl, znalec byl v souladu s § 10 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném od 1. 1. 2012, oprávněn přibrat k posouzení dílčích otázek konzultanta, jeho odpovědnost není konzultací nijak dotčena. Odborný posudek lze vydat i na základě kompletní zdravotnické dokumentace, byť vyšetření by mělo být pravidlem (obdobně u příspěvků na péči srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 4 Ads 82/2011 - 44). Nepřítomnost žalobkyně, způsobená zjevně její nevolí se dostavit k vyšetření, nelze klást k tíži znalci, žalované ani soudu. Přitom zástupkyně žalobkyně souhlasila, že žalobkyni k vyšetření dopraví.

[56] K námitkám vzneseným po 9. 2. 2014 se soud vyjádřil nad rámec rozsudku, neboť byly podány po lhůtě podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. (*rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*). Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného*

vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[57] Závěrem soud shrnuje, že žalovaná vydala rozhodnutí v souladu se zákony, správně přijala skutkový stav zjištěný soudem v předcházejícím řízení, vybrala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho vyvodila v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[58] Úspěšná žalovaná a neúspěšná žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

[59] O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval, neboť věc rozhodl přednostně a ani jedna právní zástupkyně na něm již netrvala a neupřesnila ho.

[60] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[61] Ustanovené zástupkyni JUDr. Petře Langerové, Ph.D., soud přiznal odměnu za zastupování za čtyři úkony právní služby po 1.000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. tak, jak je zástupkyně žalobkyně soudu účtovala a prokázala, tj. celkem 4.000 Kč, k tomu náleží čtyřikrát režijní paušál á 300 Kč, tj. dohromady 5.200 Kč. K této částce náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. 1.092 Kč. Celková odměna zástupkyně tak činí 6.292 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 25. 8. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně